

Alias Tom – Het echte leven van een gigolo

Alias

Het echte leven

van een gigolo

Tom

Eerste druk oktober 2024
Auteur: Marcia van der Schaaf
Redactie: Tekst in Detail. Sabine Mourits
Vormgeving: Studio Naranja
Coverfoto: Isabelle van Kerkwijk
Drukwerk: Pumbo
ISBN: 978-90-9039045-1
NUR: 402
© 2024

18 +

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, openbaar gemaakt of opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, in enige vorm of op enige wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur en de uitgever.

Dit verhaal is gebaseerd op het leven van de hoofdpersoon. Alle overeenkomsten tussen bestaande personen en personages zijn aangepast omwille van privacy redenen en berusten op louter toeval.

“I sometimes
wish I’d never
been born at all.”

Queen, Bohemian Rhapsody

Voorwoord

Soms ontmoet je iemand waarmee je meteen een connectie voelt. Instinctief weet je dat die persoon in je leven komt met een reden. Zo was het ook voor Guido en mij. Ik leerde Guido kennen via Instagram en na wat heen en weer geklets online spraken we af bij hem thuis.

Wat voor type man schuilt er achter de goedlachse, knappe gigolo Tom Smith? Hoe is hij in dit vak gerold? Wat maakt hij mee als gezelschapsheer? Wie zijn zijn cliënten? Waarom is zijn werk zo bijzonder?

Met deze vragen begon ik aan mijn verhaal over het leven van Guido als gigolo Tom en al snel kwam ik erachter dat zijn werk als gigolo meer omvat dan ik had kunnen bedenken. Het was een eer en een uitdaging om dat op te schrijven.

Al schrijvende leerde ik de man achter Tom kennen. Met tranen in mijn ogen luisterde ik naar zijn levensverhaal. Zijn verleden is een onmisbaar onderdeel van wie hij is en dat hoort thuis in dit boek.

Na heel wat uren intens samenwerken is het verhaal nu klaar om zijn weg in de wereld te vinden. Guido en ik zijn er trots op en wensen jullie, lieve lezers, veel plezier tijdens het lezen van dit unieke verhaal.

~ Marcia

1

‘Je lag vannacht behoorlijk te draaien. Hoe voel je je?’ vraagt Fleur als ze een kop thee voor mijn neus zet.

Zittend aan ons kleine kookeiland besmeer ik mijn brood met een dikke laag roomboter en strooi er pure hagelslag overheen. ‘Gewoon. Een beetje moe. Meer niet.’

Fleur neemt een hap van haar granola. ‘Dus vandaag ga je echt?’

‘Ja, dat heb ik toch gezegd?’

‘Dat weet ik wel, maar je hebt deze afspraak al twee keer afgezegd.’

Ik kauw op mijn brood. Ik weet dat ze gelijk heeft, maar het steekt toch niet op een dag?

Ze staat op en loopt naar de koffiemachine.

Het malende geluid van de bonen werkt op mijn zenuwen. Ik moet mezelf inhouden om niet uit te vallen. Ik weet dat dit belangrijk voor haar is. ‘Vandaag ga ik echt. Meteen na mijn werk rij ik naar de kliniek.’

Zonder mijn thee op te drinken, sta ik op. ‘Ik moet nu echt gaan.’ Ik geef mijn vrouw een kus en loop de deur uit. Zodra ik buiten ben, krijg ik weer een beetje lucht.

Waar komt al die druk vandaan om kinderen te krijgen? Waarom die haast? Vraag ik mezelf af als ik naar kantoor rijd. Mijn moeder zat me gisteren ook al op de huid. Gaf aan dat ze oma wil worden. Alsof ik een goede vader zou zijn, ik heb niet direct het beste voorbeeld gehad. En door dit hele gezeur zijn mijn dromen levendiger dan ooit.

‘Nu moet je ophouden, etterbak!’

De klap van papa komt hard aan op mijn billen.

Mijn niet leeggeeten bord ligt ondersteboven op de plauizen en plet het restje andijvie. Er zit een barst in het bord. Ik hou niet van andijvie.

Mijn rechterbil tintelt pijnlijk. Ik word nog bozer.

Mama zegt dat hij moet stoppen.

Nu is hij ook boos op haar.

Ik moet haar helpen, ik ben al acht en best sterk.

Ik zwaai met mijn armen terwijl ik op hem afspring. Het lukt, ik raak hem vol in zijn buik. Mijn hand doet zeer.

Hij lacht. De ader op zijn voorhoofd komt tevoorschijn en ligt als een slang op zijn huid. Zijn ogen worden donkerder. ‘Naar boven, jij!’ Hij schopt.

Ik doe snel een stap opzij. Ha! Hij raakt me net niet.

Mama huilt en roept dat we moeten stoppen. Het lukt haar tussen ons in te komen en ze duwt ons uit elkaar. De klap die voor mij bedoeld was, raakt de zijkant van haar hoofd. Even krimpt ze ineen. Dan trekt ze me snel mee naar boven, weg van papa.

‘Ik ben nog niet klaar met jou, Guido.’

We zijn op mijn kamer, mama doet de deur dicht. Maar ik weet dat die ons niet beschermt.

Het gestamp op de trap komt steeds dichterbij. Hij komt.

Rick is naar zijn kamer gevluht.

Ik weet zeker dat hij zich verstopt in de kast. Hij is nog maar drie.

Mijn lichaam stopt niet met trillen. Ik lig op bed en durf niets te zeggen.

Mama streelt mijn hoofd om me te kalmeren. Bloed druipt langs haar slaap en laat rode strepen achter op haar witte huid. Ze merkt het niet. Mama is lief.

Ik probeer niet te huilen. Ik moet sterk zijn, voor haar.

Maar de tranen komen toch.

De deur klappt tegen de muur. Weer een deuk in de auto op mijn autobehang.

Mama springt overeind. Ze maakt zich groot en staat tussen mijn bed en papa in.

‘Paul, ga weg. Laat die jongen met rust.’

‘Bemoei je er niet mee, trut!’ Hij duwt haar opzij.

Ze valt. Mama is niet sterk genoeg.

‘Mama?’

Papa staat aan het voeteneinde van mijn bed. Hij kijkt op me neer. In zijn hand heeft hij een mes. ‘Ik maak je kapot!’

Mijn hart bonkt hard en ik krijg bijna geen lucht. Ik moet wegrekken. Oma halen, maar ik kan het niet. Ik ben bevroren. Als ik beweeg, pakt hij me. Waar is mama?

Mama staat op en pakt papa vast.

Hij probeert haar van zich af te schudden en kijkt niet meer naar mij.

Ademen lukt weer. Ik trek de dekens over mijn hoofd, ik wil het niet zien. Ik ben onzichtbaar.

Stemmen, zo dichtbij, luid, schreeuwend en toch versta ik ze niet. Ik ben hier niet. Ik ben hier niet, herhaal ik in mijn hoofd.

Ineens is het stil. De deken wordt van me afgetrokken. Ik ril, ik durf niet te kijken.

Mijn ogen knijp ik harder dicht. Een warme hand veegt mijn tranen weg. Het is haar gelukt.

Deze keer.

Mama blijft bij me tot ik in slaap durf te vallen.

2

‘**W**at zie jij eruit.’ Mark kijkt me aan terwijl we in de keuken staan.

Hij pakt koffie, ik thee. Mark vindt thee voor watjes, maar de geur van koffie alleen al maakt me misselijk en hoe vaak ik daar ook commentaar op krijg, ik zal het nooit drinken.

‘Ik heb niet zo lekker geslapen.’ Zelfs in het glas van het bovenkastje kan ik zien hoe donker de kringen onder mijn ogen zijn. Maar ik kan hem moeilijk vertellen dat ik van nacht lag na te denken over het vaderschap. Dat eraan denken alleen al me het gevoel geeft dat mijn keel wordt dichtgeknepen, dat het me aan lef ontbreekt om mijn vrouw dat te vertellen omdat ik haar niet wil teleurstellen.

Marks telefoon gaat.

Ik slaak een zucht van opluchting.

Voor hij opneemt, zegt hij: ‘Kom straks maar even bij me langs.’ Al bellend loopt hij de keuken uit.

Mark is een impostante man en heel direct. Zodra hij een ruimte binnenstapt, valt iedereen stil. Zijn donkerbruine ogen stralen een bepaalde rust uit en hij geeft je het gevoel dat hij dwars door je heen kijkt, alsof hij weet wat er in het diepste deel van je hersenen omgaat.

Toen ik tien jaar geleden solliciteerde, zag hij iets in mij wat ik zelf nog niet zag. Ik wist op dat moment niet wat ik wilde en pendelde continu van baan naar baan. Mark prikte moeiteloos door mijn onrust heen en leidde me op.

Dit is de eerste werkgever waar ik me thuis voel.

Op mijn werkplek probeer ik me te concentreren op de offer-tes die voor me liggen, maar in mijn hoofd is het een warboel, als een door elkaar getrapt mierennest.

Het gaat toch goed zo? Fleur en ik hebben een leuk leven, we hebben beiden een baan en een gezellig appartement. Is het echt zo belangrijk dat we de volgende stap zetten? We proberen het al twee jaar. Fleur heeft zich al laten onderzoeken en alles is in orde, nu is het mijn beurt. Waarom kunnen we niet accepteren dat het simpelweg niet lukt?

Natuurlijk wil ik haar gelukkig maken, en mijn moeder, en mijn schoonmoeder. Ik ben gek op onze neefjes, maar is er dan behalve ik niemand bang dat ik mijn vader word?

Mijn moeder kent de boze buien die ik vroeger had maar al te goed. Was dat een reactie op mijn thuissituatie? Of zit het in mij? Wat als die weer terugkomen zodra ons kind geboren is? Hoe weet ik hoe ik een goede vader moet zijn?

Ik sta in de deuropening van Marks werkruimte, een vierkant hok dat achter in de showroom is gemaakt. Het lijkt meer op een aquarium dan op het kantoor van de eigenaar van een goedlopend bedrijf. Het maakt niet uit op welk moment van de dag ik binnenkom, zijn bureau ligt altijd vol paperassen en is compleet het tegenovergestelde van mijn werkplek. Ik begrijp niet hoe hij ooit iets kan terugvinden.

‘Guido, ga zitten.’

Ik neem plaats op de stoel tegenover hem en hoop dat hij niet ziet dat mijn been onrustig wiebelt. Heeft hij gemerkt dat mijn stemming de laatste tijd minder goed is? In mijn beleving heeft mijn privésituatie geen effect op mijn werk. Zit ik er volledig naast? Gaat hij me ontslaan?

‘Ik maak me zorgen om je.’ Hij kijkt me strak aan.

‘Dat is echt niet nodig.’ Frustratie borrelt naar boven,

ik bal mijn hand tot een vuist, ik baal ervan dat hij merkt dat ik er niet helemaal bij ben.

‘Je bent een waardevolle aanwinst voor mijn bedrijf, Guido. Maar ik heb niks aan je als je niet ook voor jezelf zorgt.’

Ik weet dat hij geen smoes accepteert. ‘Ik moet vanmiddag een vruchtbaarheidstest doen en daar zit ik nou niet bepaald op te wachten. Ik weet niet eens of ik wel kinderen wil. Zie je mij al als vader?’

Mark wrijft met zijn handen door zijn haar, beginnend grijze plukken pieken onwillig alle kanten. ‘Dat kun je alleen maar voor jezelf ontdekken.’

Ik wil zeggen: bespaar me je tegeltjeswijsheden, maar ik hou me in.

Mark rommelt wat in zijn lade en schuift een enveloppe naar me toe.

Mijn naam staat er al op.

Is dit een oprotpremie?

‘Ik ken een therapeute, ze heeft mij enorm goed geholpen en ik weet zeker dat ze jou ook kan helpen. Ze is niet goedkoop, maar het bedrag in deze enveloppe moet genoeg zijn voor een paar sessies. Haar visitekaartje zit erbij. Zie het maar als een extra bonus.’

Ik kijk hem met grote ogen aan en weet even niet of ik boos moet zijn of juist dankbaar. ‘Erg aardig van je, Mark, maar ik heb ze allemaal al gehad. De maatschappelijk werkers kwamen wekelijks over de vloer toen ik jong was en ik heb in de jaren daarna genoeg coaches en psychologen gezien. Wat voegt het nog toe?’ Ik omzeil de stapels papieren die op zijn bureau liggen en schuif de enveloppe naar hem terug.

Mark pakt de enveloppe, staat op en loopt om zijn bureau heen naar me toe. ‘Vertrouw me nu maar. Wat heb je te verliezen?’ Hij duwt het geld in mijn handen en ik kan niet anders dan het aannemen. Weer therapie.

Het kantoor van de therapeut stonk naar rokerige oude mannen en het was er benauwd. Op het met stiften bekraste kindertafeltje lagen blokken waar ik mee mocht spelen. Mijn billen deden nog pijn, maar toch moest ik zitten op het harde houten stoeltje. Het raam stond open en zorgde ervoor dat er meer warmte binnenkwam.

Mama depte met een witte zakdoek de kleine zweetdruppels van haar voorhoofd. Ondertussen probeerde ik me te concentreren op de toren. Met trillende handen legde ik de blokken op elkaar.

‘Klopt het, mevrouw, dat het eerste onderzoek over Guido zijn gedrag in 1980 was. Hij was toen vier jaar? Ik zie hier dat in 1981 het Medisch Opvoedkundig Bureau is ingeschakeld. Hoe is de thuissituatie nu?’

De man had grijs haar en zijn accent klonk vreemd. Hij kwam niet uit Den Bosch.

Ik keek kort naar mama die wat onrustig op haar stoel heen en weer wiebelde.

De man wachtte tot ze antwoord gaf en zette zijn bril op waardoor zijn ogen groter leken.

Mama keek naar mij.

Even dacht ik, hoopte ik, dat ze niets durfde te zeggen en we weer naar huis konden. Ik wilde voetballen.

‘De toestand met Guido is thuis onhoudbaar geworden. Zijn vader wordt er overspannen van. Hij is altijd boos. Wil hij de baas zijn? Ons dwingen tot iets of is er soms iets mis met zijn hersenen? We kunnen niet meer met hem naar vrienden of familie, dat eindigt altijd in ruzie en dan scheldt hij zijn vader uit. Gisteren liep het echt uit de hand.’

Iets met mijn hersenen?

Ik begreep er niets van. Ik kneep in een blok tot mijn knokkels wit werden en probeerde zo de opkomende woede-

aanval te onderdrukken. Ze sprak over mij alsof ik er niet bij was, bijna alsof het niet over mij ging.

Mama vertelde verder, zo goed als ze kon. Een koude rilling trok over mijn rug. De beelden van die avond ervoor waren nog zo duidelijk. Zijn grote lichaam dat boven mij uittorende terwijl ik bibberend in bed lag.

De glinstering van het keukenmes dat hij in zijn handen had.

De harde woorden die hij schreeuwde hoorde ik steeds opnieuw in mijn hoofd.

Ik maak je kapot!

Ik wreef over de blauwe plek op mijn bovenarm die verborgen zat onder mijn netste shirt. Het mes. Ze zei niets over het mes.

‘Mama, je vergeet te vertellen over het mes.’ Ik stopte met bouwen.

Geschrokken keek ze achterom, haar ogen waren nat, haar wangen nog roder.

Het was stil in de kamer.

Ik hoorde alleen het getik van een oude wandklok.

De therapeut keek op van zijn kladblok. Langzaam deed hij zijn leesbril af, pakte een sigaret uit het glaasje op zijn bureau en stak deze op.

Ik moest hoesten van de rook en ik ging snel verder met bouwen. Ik was bang dat ik iets verkeerd had gezegd. Een, twee, drie, vier, ik telde het aantal blokken en vocht tegen de tranen.

De man riep me bij zich. Ik wilde niet, maar liep braaf naar hem toe. Ik moest naast mama op de grottemensenstoel zitten. Het was moeilijk om de man aan te kijken en dus keek ik naar de vloer.

‘Vertel eens, Guido. Waarom denk jij dat het zo uit de hand

liep gisteren?’ Zijn stem was rustig, maar dat betekende niet dat hij niet boos op me kon worden.

Ik durfde de man niet aan te kijken, ik vertrouwde hem niet. Maar, ik wilde het hem vertellen, het was echt waar en mama kon het blijkbaar niet. ‘Ik werd boos en papa werd boos en hij zei dat hij me kapot wilde maken. Hij had een mes.’

De man wreef met zijn hand over zijn voorhoofd en dacht na. ‘Weet je waarom je vader je vader is?’

‘Nee meneer, dat weet ik niet.’

‘Omdat hij met je moeder getrouwd is en bij je moeder hoort.’ Ik begreep de vraag niet helemaal en het antwoord ook niet dus haalde ik mijn schouders op.

‘Wil je later trouwen, Guido?’

‘Jawel, maar wel met iemand als mama. En ik wil één kindje, een jongen.’

‘Guido, wat wil je worden als je later groot bent?’

‘Kraanmachinist, net als papa.’ Het was stoer, wat papa deed. Hij mocht die grote machines besturen en ik wilde dat ook. Ik wilde dat hij trots op me was. Me lief vond. De man keek heel serieus, schreef wat dingen op en ik werd weer naar het kinderhoekje gestuurd.

‘Ik denk dat het verstandig is dat er even afstand is tussen Guido en zijn vader. We kunnen hem opnemen en een aantal weken in de jeugdinstelling Herlaarhof plaatsen, op de afdeling Duiventil hebben we nog een plek vrij voor Guido. Daar kunnen we beoordelen of zijn gedrag verbeterd.’

Mama reageerde niet meteen. Keek van de man naar mij en weer terug, alsof ze niet wist wat ze moest doen.

Opnemen? Wat betekende dat? Ik was er klaar mee en smiet de blokken om die met veel kabaal op de grond vielen.

De herrie haalde mijn moeder uit haar gedachten. Ze wist dat het tijd was om te gaan. ‘Ik zal het met mijn man

bespreken. Hartelijk dank voor uw tijd.' Ze stond op, trok haar rok recht en gaf de man een hand. 'U hoort van ons.'

De witte ruimte is met tl-lampen verlicht, alle rol gordijnen zijn naar beneden. De geur van allesreiniger en desinfectiemiddel prikt in mijn neus. Ik schud mijn hoofd uit ongeloof en bekijk de kamer. Het is een kruising tussen een louche hotelkamer en een ziekenhuiskamer. Er staat een oude televisie met ingebouwde dvd-speler op een gammele, bruingefineerde kast die zo uit de kringloopwinkel lijkt te komen. Ik kan niet wachten om dit aan Fleur te vertellen.

Precies tegenover de televisie staat een leren stoel. Dit is eerder lachwekkend dan opwindend en het idee dat er misschien wel honderden mannen voor mij op die stoel hebben gezeten, is bizar.

Op de bijzettafel naast die stoel liggen de Playboy, de Penthouse en exemplaar van Rode Oortjes uitnodigend op een rij en om de ambiance compleet te maken staat er een doos Kleenex klaar.

Als het de bedoeling is om een warme sexy sfeer te creëren, slaan ze hier de plank volledig mis.

Het liefst loop ik meteen de deur weer uit, maar ik heb het Fleur beloofd. Die tijdschriften wil ik liever niet aanraken, de dvd's ook niet, maar die lijken me de veiligste keuze. Met tegenzin doorzoek ik het krat met dvd's.

Sollicitatie? Taxirit? Bondage? Er is voor ieder wat wils. Ik schuif een dvd in de gleuf en pak de afstandsbediening.

Het is aannemelijk dat de stoel volledig schoon is, maar toch pak ik een van de handdoeken die bij de wasbak liggen en leg die op de stoel voor ik mijn broek uittrek en ga zitten.

De schijf hapert, kennelijk is een sollicitatie een populaire keuze.

Een jongedame in een strakke kokerrok en een witte blouse,

waar haar borsten half uit vallen, zit tegenover een belachelijk brede, kale man in pak.

Typisch.

Het is niet om aan te zien, maar ik weet dat ik zonder enige vorm van stimulans dat stomme potje niet gevuld krijg. Ik blokkeer de geur, negeer de ruimte waarin ik me bevind en spoel door naar het moment van actie zodat ik hier zo snel mogelijk weg kan.